

Lauloi kerran Koskenniemi,
Veikko Antero veteli
kiitosvirren kiistattoman
maakunnastansa makean.
Tuhhat siellä tunturia,
sadat laajoja saloja,
kymmenet jos kymmenetkin
virrat juoksevat vilakat.
Onkin ontta ilman alla,
silmänsiirrolle iloa.
Tulta Turjan taivasalla
revonvalkeat valavat.
Veisti myöskin vekkulisti
Pohjan yöstä yöttömästä,
miten valvoi vaatepäällä
kesäauringon keralla.
Ihmisestä itsestänsä,
suvustansa suuremmasti
eipä kerro Koskenniemi
laveassa laulussansa.
Elivät kai onnellansa,
harvoin hanskat joutilaina,
suukin viljan suuruksella,
jos ei pannut pakkasherra.